

РЕШЕНИЕ

№ 181

гр. Бургас, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, ЛШ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИНА ИВ. МАВРОДИЕВА

при участието на секретаря Ю. В. БОНЕВА
като разгледа докладваното от МАРИНА ИВ. МАВРОДИЕВА
Административно наказателно дело № 20242120200033 по описа за 2024
година

Производството е образувано по повод жалба на „****“ ЕООД, ЕИК ***,
представявано от Е.К. против наказателно постановление № 715-F716891/26.09.2023г.,
издадено от заместник- директор на ТД на НАП Бургас, с което за нарушение на чл.5, ал.4,
т.2 от КСО, вр. чл.2, ал.2 и чл.4, ал. 3, т. 1 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019г. на МФ на
основание чл. 355, ал. 1 КСО е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева.

С жалбата се излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на
наказателното постановление и счита, че дружеството нямало вина за неподаване на
декларацията в срок, тъй като за това бил ангажиран счетоводител. Намира, че е налице и
разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Моли да се отмени издаденото наказателно постановление.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от
адв. Д., поддържа жалбата, моли за отмяна на НП и за присъждане на разноски.

За наказващия орган, се явява юрисконсулт Ч., надлежно упълномощена, която оспорва
жалбата. Моли за потвърждаване на наказателното постановление и присъждане на
юрисконсултско възнаграждение.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на преклузивния срок за обжалване
наказателното постановление е връчено на 13.12.2023г., а жалба е подадена на 20.12.2023г.
Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт,
поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално допустима. По същество
съдът намира следното:

Не е спорно, че дружеството –жалбоподател има качеството на осигурител и като такъв
има задължение съгласно чл.5, ал.4 от КСО да подаде Декларация образец 6 съдържаща
данни за общия размер на дължимите осигурителни вноски, вноските за фонд „Гарантирани
вземания на работниците и служителите“, която следвало да се подаде в срока за подаване
на декларация Образец № 1, както следва - А) до 25-то число на месеца, следващ месеца, за
който се отнасят данните; Б) при начислено или изплатено възнаграждение за същия месец

след този срок (25-то число) - до края на месеца, в който е начислено или изплатено възнаграждението - чл.4, ал.1, т.1, бук А в Наредба № Н-13/17.12.2019г. на МФ.

Декларацията за месец март 2023г. следвало да бъде подадена до 30.04.2023 г., а била подадена по ИНТЕРНЕТ с КЕП на 23.05.2023г.

До дружеството била изпратена покана с изх.№ от 30.06.2023г. за явяване в ТД на НАП Бургас за съставяне и получаване на Акт за установяване на административно нарушение. АУАН бил съставен на 21.07.2023г. и бил връчен на представляващ дружеството.

Наказващият орган, сезиран с преписката по акта, е счел фактическите констатации за безспорно установени и е издал обжалваното постановление на 26.09.2023г.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства, обективирани в гласните и в писмените доказателства и доказателствени средства, които са непротиворечиви и допълващи се.

Наказателно постановление е издадено от компетентен орган (съобразно представената по делото Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на НАП) и в срока по чл. 34 ЗАНН като съдът не споделя становището на жалбоподателя, че сроковете по чл. 34 ЗАНН са изтекли. Срокът по чл.34 от ЗАНН започва да тече от момента, в който АНО е узнал за нарушението като това е било деня, следващ изтичането на срока, в който е трябвало да се подаде декларация и това е станало на 01.05.2023г., АУАН е съставен в тримесечен срок от откриване на нарушителя – на 21.07.2023г., а НП е издадено в шестмесечния срок по чл. 34, ал. 3 ЗАНН – на 26.09.2023г. Липсва формално основание за отмяна на НП.

Отговорността на жалбоподателя е ангажирана заради неподаване на декларация обр. 6 и че е осъществен състава на чл. 5, ал. 4, т. 2 КСО вр. чл.4, ал.3, т. 2, б „а” от Наредба № Н-13 от 2019г. на МФ.

Съгласно чл. 5, ал. 4, т. 2 КСО осигурителите, осигурителните каси, самоосигуряващите се лица и работодателите периодично представят в Националната агенция за приходите данни за: декларация за сумите за дължими осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване, Учителския пенсионен фонд, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ и данък по Закона за данъците върху доходите на физическите лица. Декларация за сумите за осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване и за допълнителното задължително пенсионно осигуряване се подава и за лицата по чл. 4, ал. 5 и 9.

Съгласно чл. 4, ал. 3, т. 1 от Наредба Н-13/2019г. на МФ Декларация образец № 6 се подава от работодателите, осигурителите и техните клонове и поделения за дължимите осигурителни вноски и вноските за фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ – едновременно с подаване на декларация образец № 1.

В случая съдът счита, че от събраните по делото доказателства следва единствения възможен извод, че дружеството не е подало в установения от закона срок – до 30.04.2023г. декл. Обр. 6 за месец март 2023г. Не е спорно, че дружеството е задължено лице. Следва да се посочи, че отговорността на юридическото лице е обективна и съдебният състав не споделя възраженията, че е било ангажирано друго лице за подаване на декларациите. Дружеството носи отговорност за избора на служители и е следвало да контролира дейността на своите служители и ангажирани лица.

Съгласно чл. 355, ал. 1 КСО който наруши разпоредбите на чл. 5, ал. 4 и чл. 6, ал. 9 и разпоредбите на нормативните актове по прилагането им, както и който не подаде или не подаде в срок декларация с данните по чл. 5, ал. 4 или декларация от самоосигуряващо се лице, се наказва с глоба от 50 до 500 лв. за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция за едноличните търговци и юридическите лица в размер от 500 до

5000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание.

В случая АНО при определяне на размера на наказанието е взел предвид, че се касае за първо нарушение и е намерил, че наказанието ще постигне целите чрез налагане на санкция и в минималния, предвиден от закона размер от 500 лева.

Този състав счита, че не се касае за хипотезата на чл.28 от ЗАНН, където се предвижда, че за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Съгласно Тълкувателно решение №1 от 12.12.2007г. на ВКС, преценката на административния орган за маловажност на случая е по законосъобразност и тя подлежи на съдебен контрол. Когато съдът констатира, че предпоставките на чл.28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, той следва да отмени наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона.

Легалната дефиниция на понятието „маловажен случай” се съдържа в пар. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, съгласно който „маловажен случай” е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид.

Преценката за „маловажност” следва да се прави на база фактическите данни по конкретния казус - вида на нарушението, начина на извършването му, вида и стойността на предмета му, на вредните последици, степента на обществена опасност, моралната укоримост на извършеното и т.н., като се отчитат същността и целите на административно-наказателната отговорност.

С оглед горните критерии и съобразявайки фактическите данни по конкретния казус, съдът счита, че в настоящия случай не са налице предпоставките на маловажен случай. Нарушението е формално, изразява се в бездействие, като в случая липсват такива обстоятелства, които да отличават случая от други подобни. Дружеството е следвало да извърши контрол над дейността на счетоводителя, сочи се че били издадени повече от едно НП, поради което и деянието не се отличава от типичните случаи от съответния вид.

Неизпълнението на задължението само по себе си е предпоставка за ангажиране на административнонаказателна отговорност на виновното лице, доколкото това бездействие е прогласено за противоправно деяние с характер на административно нарушение в санкционната разпоредба на чл. 355, ал. 1 от КСО. Наказващия орган е извършил правилно индивидуализация на наказанието като наложеното е минималното предвиденото по закон наказание, което би постигнало целите на наказанието и наказателното постановление като правилно и законосъобразно следва да се потвърди.

Съгласно ЗАНН в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. С оглед изхода на спора, право на разноси има административнонаказващият орган, който претендира юрисконсултско възнаграждение. Предвид изрично направеното искане, на основание чл.63д, ал.5 от ЗАНН вр. чл.37, ал.1 от ЗПП вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на административнонаказващия орган следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, чийто размер бе определен от съда съобразявайки правната сложност и разглеждането на делото в едно съдебно заседание.

Предвид гореизложеното и на основание и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 715-F716891/26.09.2023г., издадено от заместник- директор на ТД на НАП Бургас, с което на „****“ ЕООД, ЕИК *** за нарушение на чл.5, ал.4, т.2 от КСО, вр. чл.2, ал.2 и чл.4, ал. 3, т. 1 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019г. на МФ на основание чл. 355, ал. 1 КСО е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева.

ОСЪЖДА „****“ ЕООД, ЕИК *** да заплати в полза на Национална агенция за приходите София сумата в размер на 80 (осемдесет) лева разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд-Бургас в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____